

Вита. Такива сж моитѣ убѣждения. — За мжжа още допуштамъ старостта... но за жената — не. Защото мжжътъ може и да не бжде хубавъ. Но за жената това е необходимо. Само хубавата жена е жена.

Поля. Азъ не мисля така.

Вита. Ами какъ?

Поля. Колко стари жени има приятни и хубави. Съ бѣли, чисти коси, безъ бръщица на лицето. Дори, моята симпатия е една петдесетъ-годишна жена.

Вита. Петдесетъ? — Много сж. И ти мислишъ да ги дочакашъ?

Поля. Защо не.

Вита. Поля! И мислишъ ли, че ще бждешъ хубава до тогава?

Поля. Защо не. Ако живѣя добръ, ако се гледамъ. —

Вита. „И ако се прозявамъ прѣзъ сжщественитъ години на живота си“.

Поля. Какви изрази имашъ. Вита!

Вита. Не и не! Само за да не чуя да ме нарекатъ „баба“, неща тѣзи години. Не и не!

Поля. Ето шествието иде.

Вита. Колко много свещенници!

Поля. И колко хора!

Вита. Той е ималъ и ордени.

Пѣнето на свещеницитѣ и хора почва да се чува вече съвсѣмъ ясно. Бавно шествието приближава, слѣдъ това почва да се качува по каменнитѣ стѣпала — и да навлиза въ черковата. Вита и Поля отиватъ до входа.

Вита. Баща ѝ бѣше адвокатъ. Голѣмо ли състояние имаше той?

Поля. О, да!

Вита. Затова такова великолѣпие. Ето и мъртвецътъ. Но — лицето запазено. Ето и Соня. Въ трауръ.

Поля. Колко е блѣдна!

Вита. Колко е хубава!

Поля. Но него не виждамъ азъ.

Вита. Кого?

Поля. Жени.

Вита. Да. И азъ не го виждамъ.

Поля и Вита (сжщо влизатъ въ черковата).

Вита. Значи всичкото богатство на баща си ще наслѣди Соня.

Поля. Разбира се — Соня.

Вита. Не е лошо да бжде човѣкъ богатъ.

Поля. Но баща ѝ бѣше и ученъ човѣкъ — колко сзици знаеше той. Какъ хубаво говорѣше и разказваше. — Да можеха да се наслѣдватъ и знанията, и дарбитѣ...

Вита. И знанията, и дарбитѣ ли казвашъ, Поля?

Поля. Да! Бащата говори френски, нѣмски, английски; челъ е и знае много; свири на пиано; има извѣстни дарования — като умре, да не умира и всичко това, а да го получи неговото дѣте.

Вита. Това ми харесва. Неговото дѣте, значи, да не почва отъ начало, а да продължи нататъкъ.

Поля. Имено. Както се наслѣдва богатството и се умножава нататъкъ.

Вита. Великолѣпно. И прѣдстави си, до кждѣ се би достигнало тогава. Какви върхове!

Поля. Това азъ много пжти съмъ си мислила.

Вита. Това ми харесва, Поля! (Пауза). Но, не! Съвсѣмъ не! Въ такъвъ случай би било ужасно, Поля!

Поля. Защо?